

HRISTOSUL ÎNCUNUNAT

„Și pe capul Lui erau multe cununi” (Apocalipsa 19.12).

Capitolul 14

TRONUL LUI DUMNEZEU ȘI AL MIELULUI

Mielul este titlul binecunoscut al lui Hristos în Apocalipsa, cartea care privește viitorul. El exprimă răbdarea umilinței Lui până la moartea de cruce, care îl caracterizează pe Hristos în glorie. Chiar și atunci când apostolului i se spune despre Leul din seminția lui Iuda care a biruit ca să deschidă cartea, viziunea îl asigură că este un „Miel care a fost înjunghiat”.

Legătura dintre smerenie și glorie ne este familiară. Datorită acelei smeriri minunate a Lui, „și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2.9-11).

Aceasta este înălțarea Lui personală și ca Om. Întâi a coborât, iar acum este înălțat mai presus de ceruri și șade pe tronul Tatălui, așteptând ca vrăjmașii să-I fie făcuți așternut al picioarelor. Toate lucrurile trebuie să-I fie puse sub picioare, deși noi încă nu vedem aceasta. În împărăția Fiului Omului și în timpul domniei Sale milenare se va împlini aceasta. El are deci un tron pe care-l poate împărți cu alții, cum nu poate împărți tronul Tatălui (Apocalipsa 3.21); și sfinții vor împărți cu El 1000 de ani.

Dar în timp ce Tatăl glorifică astfel pe Fiul Său, pentru Fiul, propria înălțare nu reprezintă scopul urmărit. El ia împărăția pentru a aduce toate lucrurile în ordinea eternă și pentru a instaura odihna lui Dumnezeu. Odată împlinite acestea, El abandonează împărăția în această formă, obiectivul ei fiind atins; „Și când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (vezi 1 Corinteni 15.28).

În felul acesta putem înțelege de ce împărăția durează o perioadă atât de scurtă comparativ și în același timp de ce ocupă un loc atât de vast în câmpul profețiilor. În Vechiul Testament, exceptând profeția lui Isaia despre ceruri noi și un pământ nou, nu trecem niciodată dincolo de împărăție. Și chiar în Noul Testament, deși acea promisiune se extinde și asupra noastră în imaginea încântătoare cu care toți ne-am familiarizat (Apocalipsa 21.1-8), totuși ceea ce decurge din Noul Ierusalim, cu privire la momentul viziunii, ne aduce din nou la mileniu. Numai în acest sens frunzele pomului vieții pot fi vindecarea neamurilor (Apocalipsa 22.2).

Cetatea însăși va dăinui după cei o mie de ani, fiind veșnică; și aici se află pentru noi cea mai completă imagine pe care cartea Apocalipsa o permite privitor la starea veșnică. Totuși este în același timp și scurtă și enigmatică; iar ochii care s-au oprit asupra ei de-a lungul multor generații au dorit totdeauna să vadă mai clar ce înfățișează această imagine.

Dar acum nu intenționăm să zăbovim asupra acestui aspect. Îl urmăm, pe cât ne stă în putință, pe Hristosul lui Dumnezeu de-a lungul tuturor lucrurilor care se schimbă, până la binecuvântarea care nu se schimbă. Ce putem ști despre ea? Probabil că puțin; dar putem distinge unele lucruri care sunt necesare și în care Scriptura este destul de clară pentru a ne feri de orice speculație aventuroasă în această direcție.

Pentru mulți - chiar și pentru unii dintre aceia care văd lucrurile mai clar teoretic - mileniul a fost practic prea mult identificat cu starea veșnică. Veșniciei i s-a acordat prea mult din caracterul mileniului, în timp ce, pe de altă parte, ceea ce este veșnic uneori s-a socotit a fi milenar.

Mileniul și ceea ce urmează imediat, legându-se de el, este o perioadă de formare - de lucrare, nu de odihnă. Întâi lucrurile sunt puse în rândulială sub aspect moral și spiritual; apoi și fizic. De asemenea, aceasta se aplică doar la pământ, nu la cer (în sensul cel mai înalt al cuvântului). „Cerurile noi” sunt cerești, sunt cerurile celei de-a doua zi a creației.

În ce privește domnia, atunci când se spune despre sfinți că vor împărăți cu Hristos 1000 de ani, am putea gândi în mod firesc că ei vor înceta să domnească după aceasta. Totuși găsim spunându-se despre cei din cetatea cerească că „vor împărăți în vecii vecilor”, expresia cea mai tare folosită pentru a sugera eternitatea. Și aceasta ne poate reaminti că, înainte ca „scaunele de domnie” să fie așezate pe pământ (Apocalipsa 20.4) și înainte chiar ca Mielul să ia cartea în cer (Apocalipsa 5.7), am văzut „scaune de domnie” împrejurul tronului lui Dumnezeu (Apocalipsa 4.4) și pe cei ce le ocupă, care după aceea cântă cântarea răscumpărării și care de aceea sunt oameni răscumpeați (Apocalipsa 5.9). Oare aici nu este implicată în mod limpede o domnie care, începând înainte de împărăția milenară, nu se va limita la aceasta?

În ce-L privește pe Domnul Isus, „toată autoritatea” este deja a Lui „în cer și pe pământ” (Matei 28.18), deși nu și-a luat încă tronul în calitate de Fiul al Omului. El stă pe tronul Tatălui, care nu este împărțit, nici circumscris acelei „Împărății a Fiului dragostei Lui” în care deja „ne-a strămutat” (Coloseni 1.13). Astfel, nu putem limita domnia lui Hristos la Împărăția Fiului Omului. Și când El va da Împărăția în mâna lui Dumnezeu Tatăl, iar „Dumnezeu va fi totul în toți”, oare „Împărăția Tatălui” va exclude suveranitatea Lui? Oare Împărăția Tatălui Îl va exclude pe Fiul?

Dacă avem nevoie de un răspuns mai direct la această întrebare, îl vom găsi în ceea ce se spune despre cetatea cerească, anume că „Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al *Mielului* va fi în ea” (Apocalipsa 22.3). Nu este decât un singur tron: n-ar putea fi două; și acesta este caracterizat ca fiind „al lui Dumnezeu și al Mielului”. Ceea ce ne vorbește despre coborârea în cele mai mari adâncimi de umilință se leagă de Numele inexprimabil al gloriei: se adaugă la cel față de care nici o adăugire nu ar părea posibilă. Dumnezeu acceptă această adăugire, totuși nu ca și cum ar fi acceptarea a ceva străin de El; nu, ci în ea Se înfățișează într-o glorie înaintea căreia oștirile cerurilor se prosternă în adorare și uimire. În Miel, Dumnezeu a găsit expresia de Sine pe care a căutat-o totdeauna - mijlocul revărsării nestânjenite a plinătății, care va face făpturile Lui desăvârșite. Și astfel, din tronul lui Dumnezeu și al Mielului izvorăște râul cu apa vieții.

Faptul că este „scaunul de domnie al lui Dumnezeu” spune imediat că avem înaintea noastră ceea ce este veșnic: nu dispensațional, nu temporal. „Pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți”, Mielul L-a coborât până în părțile cele mai de jos ale pământului și a ridicat umanitatea la înălțimea cerului. Mielul este de aici înainte „Sfeșnicul” luminii divine, după cum „Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sunt templul ei” (Apocalipsa 21.22), Prezența neumbrită, în care închinarea va fi deopotrivă liberă și necesară. Taina Persoanei lui Hristos este asigurarea că Dumnezeu și Mielul nu pot fi separați niciodată și sub nici o formă.

Și ce gând coplesitor că umanitatea este unită astfel în Dumnezeu; că Cel crucificat șade pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu! Iar noi, scoși de El din adâncimile căderii în care ne găsisem, pentru a proclama în noi plinătatea dragostei divine care Se sacrifică pe Sine, Îl urmăm pentru a-L vedea acolo unde Se află - în stare cel puțin să-I privim gloria cu ochii noștri și schimbați asemenea Lui.